

Arrest

nr. 112 410 van 22 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 1 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 19 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 juni 2013 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. De asielaanvraag werd niet in overweging genomen bij beslissing van 19 juni 2013, onder bijlage 13*quater*. Dit is de bestreden beslissing:

"WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 September 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A.F.J.H.

geboren te Luanda , op (in) (...)1969

en van nationaliteit te zijn : Angola

die een asielaanvraag heeft ingediend op 03/06/2013 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 12 September 2011 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 30 September 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 16 januari 2013 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 13 mei 2013 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 3 juni 2013 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een kopie van een paspoort naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag een kopie van een paspoort naar voren bracht. Overwegende dat de betrokkene een attest van FPA naar voren brengt waarin deze stellen dat de betrokkene sinds 2008 voor hen werkt, dat de betrokkene een dergelijk attest reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het geschreven kan zijn op aanvraag. Overwegende dat de betrokkene een pamflet van een manifestatie in 2011 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit pamflet reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verzonden, zonder aanduiding van wat werd verzonden. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Geneve of voor eeri reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 29/05/2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 9 (negen) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 9 (negen) dagen..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Eerste middel; schending van artikel 62, eerste lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder van de plicht tot het voeren van een zorgvuldig en consistent bestuur en van de motiveringsplicht, schending van artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Eerste onderdeel.

Verzoeker brengt nieuwe documenten aan: attest van FPA en een pamflet van de manifestatie van 2011. Deze stukken met informatie vormen nieuwe elementen in het dossier. De bestreden beslissing miskent de bewijskracht van de voorgelegde documenten. De DVZ laat na met de nieuwe stuk rekening te houden. Uit hetgeen hierboven uiteengezet werd kan alleen maar worden afgeleid dat de DVZ dit dossier niet met de nodige zorg heeft bestudeerd en behandeld. De plicht tot het voeren van een zorgvuldig en consistent bestuur wordt niet nageleefd wanneer het dossier van verzoeker niet voldoende wordt onderzocht nadat hij nieuwe stukken heeft voorgelegd die zijn asielrelaas kunnen staven. Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de motiveringsverplichting zoals vervat in de hoger vermelde wetsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur. De beslissing schendt artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang

tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen vermits de nieuwe gegevens die verzoeker heeft aangebracht niet door DVZ werden onderzocht.

Tweede onderdeel.

Verzoeker heeft nieuwe stukken voorgelegd, die van groot belang zijn met betrekking tot zijn asielrelaas. Het gaat om originele documenten, en dit is van groot belang, temeer dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 83.919 dd. 28 juni 2012 (stuk 1) nog erop gewezen heeft (biz. 6) dat er aan een kopie geen bewijswaarde kan verleend worden omdat kopieën door knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn. De DVZ kan in het stadium van de inoverwegingname slechts die gegevens verwerpen die manifest irrelevant zijn in het kader van een asielaanvraag (R.v.St. nr. 113.002, 27 november 2002). Alhoewel art. 51/8 Vreemdelingenwet de DVZ niet toelaat de aangebrachte stukken aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - m.a.w. een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, kan de DVZ de bewijskracht van de aangebrachte stukken prima facie beoordelen. Als de DVZ overgaat tot een beslissing van niet-inoverwegingneming van de asielaanvraag, moet deze beslissing bijgevolg gesteund zijn op een prima facie beoordeling waaruit kan afgeleid worden dat het gaat om een stuk dat manifest irrelevant is. De DVZ kan, na een prima facie beoordeling, niet stellen dat de stukken irrelevant zijn. De Raad van State oordeelde dat het haar toekomt om na te gaan of de DVZ het nieuwe karakter van de voorgelegde elementen en hun pertinentie op een juiste wijze heeft beoordeeld. De onontvankelijkheidsexceptie zgn. wegens een gebrek aan nieuwe gegevens kan niet zomaar weerhouden worden (R.v.St. nr. 57.384, 5 januari 1996). Dezelfde beoordelingsbevoegdheid komt thans toe aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad van State heeft tevens geoordeeld dat het nieuwe bewijs van een vroegere situatie een nieuw gegeven uitmaakt, zodat in een dergelijk geval de onontvankelijkheidsexceptie als gevolg van een gebrek aan nieuwe gegevens niet kan weerhouden worden (R.v.St. nr. 97.954, 25 juli 2001). Art. 51/8 van de Vreemdelingenwet werd geschonden."

2.2. In het eerste onderdeel voert verzoeker aan dat hij nieuwe stukken bijbracht: een attest van FPA en een pamflet van een manifestatie uit 2011. De verwerende partij zou de bewijskracht van die stukken hebben miskend. In het tweede onderdeel voert hij aan dat hij originele stukken bijbracht. Hij stelt dat de verwerende partij na een *prima facie* beoordeling niet kan oordelen dat de voorgelegde stukken irrelevant zijn.

Gelet op de onderlinge samenhang worden het eerste en het tweede onderdeel samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de verwerende partij toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens

aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.840).

Gegevens die aanleiding kunnen geven tot een onderzoek ten gronde van een tweede of volgende asielaanvraag, moeten steeds:

- nieuw zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag, betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet
- cumulatief aanwezig zijn.

Om te kunnen oordelen of een document al of niet een ernstige aanwijzing inhoudt voor een gegronde vrees in de zin van artikel 48/3 of artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, kan de verwerende partij dit document onderwerpen aan een *prima facie* beoordeling naar de bewijswaarde.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat welliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Geneve of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

De *prima facie* beoordeling houdt in dat een beoordeling mag worden gemaakt omtrent het gesolliciteerd karakter van het aangebrachte nieuw gegeven.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij met betrekking tot zowel het attest van FPA als tot het pamflet van de manifestatie van 2011 oordeelde dat verzoeker die stukken naar voor had kunnen brengen tijdens de vorige asielprocedure, zodat niet aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is voldaan.

Met betrekking tot het attest van FPA, waarin wordt gesteld dat verzoeker sinds 2008 voor hen werkt, stelt de verwerende partij bovendien vast dat het een gesolliciteerd karakter heeft. Het valt binnen de bevoegdheid van de verwerende partij om vast te stellen dat dit stuk een louter gesolliciteerd karakter heeft, en derhalve geen objectief bewijsstuk vormt die de appreciatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zou kunnen wijzigen, zodat het geen ernstige aanwijzingen bevat van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist het gesolliciteerd karakter van het attest van FPA niet. Verzoeker betwist evenmin dat de genoemde stukken ook tijdens zijn eerste asielprocedure naar voor hadden kunnen worden gebracht. Hij gaat met zijn betoog voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt op louter algemene wijze, zonder zijn kritiek enigszins te concretiseren, dat de verwerende partij de bewijswaarde van de stukken zou miskennen en dat een *prima facie* beoordeling niet kan toelaten te oordelen dat de voorgelegde stukken irrelevant zijn.

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat de voorgelegde stukken origineel zijn, doch wordt geoordeeld waarom niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC